ΙΛΙΣΣΟΣ

13

ΙΟΥΛΙΟΣ 1946 * Κ. ΡΩΤΑΣ ΟΛΗΓΑΙΟΣ * ΗΛΙΟΥΠΟΛΙΣ

ΚΥΚΛΩΠΕΣ ΚΑΙ ΔΑΒΙΔ

Ἡ θύελλα μαίνεται. Μέσα στὰ στήθη τῶν πλασμάτων ποὺ δὲ βλέπουν φῶς, ὀγκώνεται ἡ ἀγανάκτησις. Τὸ μεγάλο κίνημα βγάζει ἀστραπὲς σ' ὅλα τὰ πλάτη τῆς ὑδρογείου. Εἴτε σὰν ὀγκώδεις ἀπεργίες, εἴτε σὰν πολιτειακοὶ σάλοι. Καὶ οἱ δοκιμὲς τῆς ἀτομοβόμβας ἀπαντοῦν τρίζοντας τὰ δόντια.

Σὲ τούτη τὴ μικρὴ γωνιά, σὲ τοῦτον τὸν ἀμφίπλευρο ὑδροφράχτη ποὺ λέγεται Ἑλληνικὴ Χερσόνησος, τὰ λυσσαλέα κύματα δυὸ ἀντίρροπων ὠκεανῶν ἔρχονται πυργωμένα, βουνά.

Ἐδῶ παίζεται τὸ σκάκι ἀπὸ τοὺς δυὸ Κύκλωπες τοῦ κόσμου. Καὶ τὸ ἑλληνικὸ αἷμα τρέχει.

Μοιραῖο εἶναι νὰ μάχεται ὁ μικρὸς αὐτὸς Δαβὶδ πότε πρὸς τὴν Περσία καὶ πότε πρὸς τὴ Σκυθία; Καὶ ὅμως αὐτὸς εἶναι ὁ ἐπίδοξος λυτρωτής. Αὐτὸς εἶναι ὁ φορέας, ὁ φροντιστὴς καὶ ὁ ἀπεγνωσμένος πλαστουργὸς τῆς μόνης ὀρθῆς ἰδέας γιὰ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων σὲ τούτη τὴν πλάση. Αὐτὸς εἶναι ὁ φορέας τῆς γνήσιας ἀνθρωπιστικῆς ἰδέας, αὐτὸς ὁ ὑπερασπιστὴς καὶ αὐτὸς ποὺ ἀπεγνωσμένα ἀγωνίζεται νὰ τὴ θεμελιώση καὶ νὰ τὴν οἰκοδομήση σὰν πραγματικὴ πολιτεία.

Ὅμως τὸ φύλακα τοῦ τιμιώτερου θησαυροῦ τῆς Οἰκουμένης τὸν ὑποβλέπουν, τὸν μισοῦν, τοῦ χύνουν τὸ αἷμα οἱ αἰώνιοι βάρβαροι.

Τοῦ ρίχνουν δηλητήριο, τὸν διαιροῦν καὶ τὸν σπρώχνουν σ' ἕνα φριχτὸν ἀλληλοσπαραγμό.

Τὸν φθονοῦν. Τὸν ἐφθόνουν ὅταν ἔχτιζε τὸν Παρθενῶνα. Τὸν ἐφθόνουν ὅταν ἔχτιζε τὴν Ἀλεξάντρεια καὶ π ντοποροῦσε στὶς Ἰνδίες. Τὸν ἐφθόνουν ὅταν σήκωνε τὴν Ἁγιὰ Σοφιά.

Τὸν πάτησαν σὰν Ρωμαῖοι, τὸν πάτησαν σὰν Τοῦρκοι καὶ Φράγκοι. Χόρτασαν νὰ τὸν βλέπουν πεντακόσια χρόνια κάτω, πτῶμα.

Ὅμως ἔχει ρίζες ὁ κρῖνος τ' οὐρανοῦ καὶ ξανανθίζει. Καὶ ρίχνει λαμπροὺς βλαστοὺς καὶ ἁπλώνει κλαδιά.

Καὶ κάνει ἡρωϊσμοὺς στό Μεσολόγγι καὶ ἡρωϊσμοὺς ἀτίμητους στὴν Πίνδο.

Ἔ, αὐτὸ εἶναι πολύ! Πρέπει νὰ τὸν ξερριζώσουν, νὰ τὸν ἀφανίσουν.

Κι αὐτὸ κάνουν. Ἀμ δέ! Πλησιάζει ἡ στιγμὴ καὶ νῦν ἐστί, ποὺ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ δείξη τὴν παρουσία του. Δὲ θὰ σαρωθῆ ὁ Ἑλληνισμός, γιατὶ ὁ Ἑλληνισμὸς εἶναι πηγὴ ποὺ δὲ στερεύει. Εἶναι δράκος, δράκος τοῦ καλοῦ, τοῦ σωστοῦ καὶ τοῦ ὡραίου.

Θὰ ρθῆ ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ μικρὸς Ἕλληνας θὰ βρῆ τὸν τρόπο νὰ στήση τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀνθρωπιᾶς, τῆς ἀνθρωπιᾶς, αὐτῆς τῆς ἁπλῆς λέξης μὲ τὸ τεράστιο νόημα, αὐτῆς τῆς λέξης ποὺ εἶναι ροῦχο φτιαγμένο στὸν ἑλληνικὸ γλωσσικὸ ἀργαλειὸ γιὰ νὰ ντύση τὴν πεντάμορφη, τὴ γλυκειὰ καὶ ἀδερφωμένη ζωή.

Τότε θὰ στερέψη ὁ φθόνος τῶν βαρβάρων καὶ τὸ δρᾶμα τοῦ μεγάλου ἥρωα θὰ τελειωθῆ.

*

στοιχεῖα καὶ θέματα

ΛΟΙΠΟΝ

ὁ πόλεμος ἐτελείωσε. Οἱ μπόμπες ἔπαψαν νὰ πέφτουν. Ὅ,τι εἶχαν νὰ κάμουν τὸ ἔκαμαν.

Τώρα ἄρχισαν τὰ λόγια. Μιλεῖ ὁ Μολότωφ καὶ ὁ Μπέβιν. Μιλεῖ καὶ ὁ Μπέρνς.

Ἔτσι μιλοῦσαν καὶ πρὸ τοῦ πολέμου ὁ Χίτλερ καὶ ὁ Τσάμπερλαιν. Καὶ ὁ Ροῦζβελτ. Πίσω ἀπὸ τὰ λόγια περίμεναν οἱ μπομπίτσες.

Καὶ τώρα πίσω ἀπὸ τὰ λόγια, ξανανθίζει, δένει καὶ ὡριμάζει ἀργὰ ἀργὰ ὁ νέος καρπός, ὁ ἴδιος καρπός, ὁ αἰώνιος καρπός. Ὁ λαμπρὸς πόλεμος.

ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΕΣ

ὕαινες, Μόσχα καὶ Λόντρα, ἀχόρταστες γιὰ σάρκα ἀνθρωπινή, γιὰ δάκρυα κι αἷμα. Ἀμέτρητα κοπάδια ἀπὸ μωροὺς ἀνθρωπάκους σκόρπια πάνω στὸ φλοῦδι τῆς δράκαινας Γῆς, πίνουν τὸ μῖσος, πίνουν κι εὐφραίνονται. Μῖσος, μῖσος, ὠκεανός

Μωρία καὶ μῖσος λιπαίνουν τὶς ρίζες τοῦ δέντρου, ποὺ ξανανθίζει καὶ δένει καὶ ὡριμάζει τὸ μαῦρον καρπό.

ΤΙ ΠΑΡΙΣΤΑΝΕΙ

ὁ Μολότωφ; Εἶναι τάχα ἡ καθαρὴ σάρκα, ποὺ προβάλλει πελώρια ζητώντας τὰ δικαιώματά της; Τὰ αἰώνια καὶ ἀπαράγραπτα δικαιώματα ποὺ τῆς ἀρνοῦνται; Εἶναι ἡ ζωὴ ποὺ ὀρθώνεται ἀπαιτητικὴ ἐμπρὸς στὸν ἀνήλεο δυνάστη της; Εἶναι ὁ ἐργάτης ποὺ στέκει ἄγριος μπροστὰ στὸν ἐκμεταλλευτή του;

Καὶ τί παριστάνει ὁ Μπέβιν; Εἶναι τάχα ἡ πνοὴ ἐκείνη ποὺ ἔδωσε στὴ λάσπη λόγο καὶ μορφή; Ποὺ γέρνει μὲ συγκατάβαση καὶ χάρη νὰ στυλώση τὸ τσακισμένο ἀδύναμο δεντρί; Εἶναι ἡ ρωμαλέα διάνοια καὶ ἡ ἀπέραντη καρδιὰ μὲ τὶς ἀστείρευτες πηγὲς τῆς φιλίας;

Δὲν εἶναι οὔτε ὁ Μπέβιν οὔτε ὁ Μολότωφ τέτοιοι ἥρωες. Εἶναι ἁπλῶς οἱ παμπάλαιοι ἀνταγωνιστὲς τοῦ κέρδους. Ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐθνικοῦ ἐγωϊσμοῦ δηλ. τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Ἀντιπρόσωποι τοῦ πεπαλαιωμένου αὐτοῦ τύπου: τῶν «μοναρχικῶν» πολιτειῶν.

ΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

αὐτῶν τῶν «δυνάμεων» δὲν ξεπερνάει τὰ φυλετικὰ ὅρια Πέρα ἀπ' αὐτὰ εἶναι «ἄλλοι», εἶναι ὁ ἐχθρός. Ἂν δὲν εἶναι ὁ δοῦλος.

Νὰ σκεφτῆ κανεὶς ὅτι ὁ «μέγας» Στάλιν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητας... Ἢ ὁ σὲρ Ἄτλυ. Ἢ ὁ ἀνθρωπιστὴς τῶν ἀνθρωπιστῶν, ὁ ἀσφαλιστὴς τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας;...

Ἂν ἐνδιαφέρονταν αὐτὲς οἱ τιτανικὲς δυνάμεις γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητας, θὰ ἦταν τόσο εὔκολο νὰ τὸ δείξουν...

Ἀλλὰ τίποτε. Τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ἐθνικὸ συμφέρον. Λοιπὸν κάθε ἔθνος μὲ τὰ συμφέροντά του. Καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ κάθε ἔθνους εἶναι ἀνάλογα μὲ τὴ δύναμή του. Κι αὐτὸ γινόταν ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ὑπάρχουν ἄνθρωποι καὶ πολιτεῖες. Γινόταν καὶ γίνεται. Θὰ γίνεται πάντοτε;

Θὰ γίνεται, ὅσο ἡ μορφὴ τῆς πολιτείας μένει σ' ὅλα τὰ ἔθνη ἴδια καὶ ἀνεξέλιχτη. Ὅσο δηλ. στὴ βάση της ἡ κάθε πολιτεία εἶναι μοναρχία ἢ ὀλιγαρχία.

Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ἀνέκαθεν δὲν ἐπήγασε ἀπὸ τὶς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔκαναν κοινωνία. Ἐπήγασε ἀπὸ τὴ θέληση μόνον ἰσχυρῶν προσώπων. Ὁ ἰσχυρότερος ἐπιβάλλει τὴ θέλησή του καὶ μοναρχεῖ. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ μιὰ ὁμάδα ἰσχυρῶν. Καὶ στὸ «κοινοβουλευτικὸ» πολίτευμα τὸ ἴδιο γίνεται: Ἰσχυρὰ πρόσωπα ἱδρύουν κόμματα καὶ ἐπικρατοῦντα κυβερνοῦν μέσα εἰς ἕνα μοναρχικὸν πάντοτε πλαίσιον (μὲ πρόεδρον ἢ βασιλέα). Λοιπὸν αὐτὸ τὸ πολίτευμα εἶναι ἀπηρχαιωμένο.

Ἐπίσης σαθρὴ καὶ ἀστήριχτη εἶναι ἡ πολιτεία μ' ἕναν «ἀρχηγό». Οἱ ἀρχηγοὶ Χίτλερ, Μουσσολίνι, Στάλιν εἶναι τὸ πλέον ἀδιάντροπο φαινόμενο σὲ κοινωνία «ἀνθρώπων».

Ὅμως παντοῦ ὑπάρχουν «μοναρχικὲς» πολιτεῖες. Πολιτεῖες δηλ. μὲ τὴν κλασσικὴ ἐκείνη μορφή, ποὺ ὀφείλεται στὴν ἐπιβολὴ ἑνὸς ἰσχυροῦ προσώπου ἢ μιᾶς ἰσχυρᾶς ὁμάδος. Ἀλλὰ τὸ ἔνδυμα αὐτὸ ἔχει πλέον παλαιωθῆ. Εἶναι πλέον καιρὸς ἡ πολιτεία νὰ ντυθῆ τὴν ἁρμόδια στολή της. Νὰ λάβη τὴ μορφὴ ἐκείνη ποὺ ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὶς ἀνάγκες τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων καὶ ὄχι ἀπὸ τὴ θέληση ἰσχυρῶν προσώπων. Ποιὰ εἶναι ἡ μορφὴ αὐτή; Ποιὰ εἶναι ἡ πολιτεία ποὺ ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὶς ἀνάγκες τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων; Εἶναι ἡ πολιτεία ἡ Ἀνθρωπιστική.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ

εἰς τὸν κόσμον ἐμφανίζονται ὡς σύνθεσις δύο ἀρχῶν. Τὸ «θεῖον» εὑρίσκεται εἰς μίαν ἀντινομικὴν συλλειτουργίαν μὲ τὸ «πονηρόν». Τὸ θετικὸν ἠλεκτρόνιον εὑρίσκεται εἰς τὴν αὐτὴν ἀντινομικὴν συλλειτουργίαν μὲ τὸ ἀρνητικόν. Ὁ «λόγος» εὑρίσκεται εἰς τὴν ἰδίαν ἀντινομικὴν συλλειτουργίαν μὲ τὴν σάρκα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι σύνθεσις δύο ἀρχῶν, τοῦ ἠθικοῦ νόμου καὶ τοῦ ζωτικοῦ νόμου.

ΟΤΑΝ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

συνέρχεται σὲ κοινωνία, φτιάνει ἕνα εἶδος ὑπερορ γανισμοῦ. Δὲν μπορεῖ ὁ ὑπερορ γανισμὸς αὐτὸς νὰ ὑπάρχη, ἂν δὲν ὑπάρχουν οἱ ἀτομικοὶ ἀνθρώπινοι ὀργανισμοί. Ἀπὸ αὐτοὺς συγκροτεῖται. Ὅθεν αὐτοὺς θὰ ἐπιδιώξη νὰ συντηρήση. Αὐτοὺς θὰ ὑπηρετήση ὁ κοινω-

σκοπιὰ καὶ θεάματα

ΚΑΪΝ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ

Μετὰ τὴν πράξη του ὁ βιβλικὸς πρόγονός μας ἔνιωσε κάποιαν τύψη. Μὰ ὁ σημερνός του ἀπόγονός τὸν ξεπέρασε· εἶναι αὐτὸ τὸ πρόσωπο τῆς Ἀσέβειας. Ἀφοῦ σκοτώση τὴ ζωὴ σὰν φασίστας, κυνηγάει ἐπειτα μὲ ἐπίμονη καὶ ψυχρὰ ὑπολογισμένη προμελέτη νὰ σκοτώση καὶ τὴν ψυχή τοῦ ἀδερφοῦ του σὰν κομμουνιστής. Ἔτσι πιστεύει νὰ ὁλοκληρώση τὸ ἔργο του.

Λοιπὸν ἢ θὰ κάνη σκάλες τὰ πτώματα ν' ἀνεβῆ ψηλὰ μόνος του ὁ χίτης, ἢ δὲ θ' ἀνεχτῆ τίποτα γύρω του ποὺ νὰ μὴν εἶναι κομμένο στὰ μέτρα του καὶ κάθε τι ποὺ σηκώνεται κάπως ψηλότερα θὰ τὸ κονταίνη, ὁ μπολσεβῖκος. Θὰ ζητοῦσε ἴσως νὰ κάνη καὶ ἴσο μὲ τὸν ἑαυτό του ἂν εὕρισκε κάτι χαμηλότερο, μὰ χαμηλότερο ἀπ' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει. Ἐκεῖ εἶναι ἡ κατώτατη βαρναλο-

καζαντζακικὴ κολαντεροφαλλιστικὴ μαζικὴ στάθμη.

Κυνηγάει λοιπὸν μὲ ὠργανωμένη ταχτικὴ καὶ χτυπάει μὲ τὸ ματοβαμμένο τσεκοῦρι ὅπου βρῆ «πρόσωπο» ὁ β' Κάϊν. Φυσικὰ τὸ «πρόσωπο» δὲ σκοτώνεται καὶ ἡ μοῖρα τοῦ ἀσεβῆ θὰ εἶναι πάντοτε αὐτή, νὰ χτυπάη μὲ τὸ τσεκοῦρι. Στραβὰ εἴτε μεθοδικά, πάντοτε ὅμως μὲ ἀναποτέλεστη μωρία.

Ἔτσι π.χ. ἢ βγάζει πληθωρικὸ χαρτονόμισμα, νὰ λησταίνη ὁ χίτης, ἢ χτυπάει μὲ μανία κάθε χαρτονόμισμα ὁ κομμουνιστής, βλέποντάς το σὰν φανέρωμα «πίστεως», δηλ. προσώπου καὶ ὄχι σὰν ἄμεσο «ὑλικὸ χρήσης», χρῆμα γιὰ ἀσφαλισμένη ὑπηρεσία τῆς λατρευτῆς του σάρκας.

Λοιπὸν ὁ νεώτερος Κάϊν ἔχει στηριχτῆ καλὰ στ' ἀνοιγμένα πόδια του καὶ κοιτάζει κατάματα τὸν οὐρανὸ μὲ μῖσος ἀτσαλένιο. Ἢ θὰ ἀντικαταστήση τὸ Θεὸ ὁ χίτης, ἢ θὰ κάνη τὸ θεὸ ἴσο του, ὁ... κοπρίτης. Εἶναι ὁπωσδήποτε ντυμένος στὸ μαῦρο ψέμμα.

Δόλιος. Δοκιμάζει καὶ τὴν τεχνικὴ τῆς ὀμορφιᾶς γιὰ νὰ πλανέψη ἀνιδεους καὶ ἄγουρους. Νὰ τοὺς ἁδράξη στὸ πλουμιστὸ αὐτὸ δίχτυ καὶ ἢ νὰ τοὺς ἀφανίση ἢ νὰ τοὺς ἐντάξη στὴ στρατιά του. Δόλιος καὶ μωρὸς πάντοτε.

Μεταχειρίζεται λοιπὸν τὸ ἐκλαϊκευμένο ἔντυπο, τὸ λουσᾶτο βιβλίο. Το αἰώνιο μῆλο. Γυαλίζει ἀπὸ ὀμορφιὰ τὸ φλοῦδι του, ὅμως μέσα τὸ σκουλήκι ἔχει τὴ φωλιά του. Ἢ συντρόφισσα Ἠλέκτρα ἐπιγράφεται ἢ ὑψηλότατη Φρειδερίκη.

*

νικὸς ὑπερεργανισμός. Παίρνοντας μορφὴ «συντεταγμένης πολιτείας» θὰ ἀποβλέψη ἀκριβῶς σ' αὐτό: νὰ ὑπηρετήση τὶς ἀνάγκες τῶν κυττάρων του, τῶν πολιτῶν.

Ο ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

τῆς συντεταγμένης πολιτείας ἔχει λειτουργίες. Καὶ οἱ λειτουργίες αὐτὲς ἀντιστοιχοῦν ἀκριβῶς στὶς ἀξιώσεις ποὺ ἔχουν οἱ λειτουργίες τοῦ ἀτομικοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, τῆς μικρῆς αὐτῆς πολιτείας. Ἔχει λειτουργίες ἀντίστοιχες ἡ μεγάλη πολιτεία. Ἔχει λειτουργία πεπτική, λειτουργία ἀναπνευστική, λειτουργία κυκλοφοριακὴ κλπ. Ἔχει ἐπίσης λειτουργία σκεπτική, λειτουργία βουλητικὴ κλπ.

Ἡ μεγάλη πολιτεία εἶναι ἀντίγραφο τῆς μικρῆς πολιτείας. Εἶναι ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς σὲ γιγάντιες ἀναλογίες. Δὲν μπορεῖ μὲ κανέναν τρόπο νὰ νοηθῆ πολιτεία, ποὺ δὲν ἔχει ὀργανισμὸ κατὰ πάντα ὅμοιο μὲ τὸν ὀργανισμὸ τῶν ἀτομικῶν ἀνθρώπων ποὺ τὴ συγκροτοῦν.

Ἐπειδὴ ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς εἶναι σύνθεσις δύο ἀρχῶν, καὶ ὁ ὀργανισμὸς τῆς πολιτείας εἶναι ἐπίσης σύνθεσις δύο ἀρχῶν.

Η ΜΙΑ ΑΡΧΗ

τῆς πολιτείας εἶναι ἡ Οἰκονομική. Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ καθαρὰ Πολιτική.

Τῆς Οἰκονομικῆς λειτουργίας βάσις εἶναι ὁ «ἐργαζόμενος» ἄνθρωπος. Ἡ ἐπαγγελματικὴ εἰδικότης εἶναι ἕνα συνθετικὸν ὑλικὸν τῆς ὅλης οἰκονομικῆς οἰκοδομῆς. Ὁ «ἐργαζόμενος» εἶναι οἰκονομικὸν κύτταρον, μέλος τῆς οἰκονομικῆς συντάξεως, ἐξάρτημα τοῦ οἰκονομικοῦ μηχανισμοῦ.

Τῆς Πολιτικῆς λειτουργίας βάσις εἶναι ἡ προσωπικότης τοῦ ἀνθρώπου, Τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἔχει ἀπόλυτον ὀντότητα, φωτίζεται ὅμως καὶ ἀπὸ τὸ φῶς τὸ φυλετικόν, συντεθειμένον ἀπὸ ἱστορίαν, παραδόσεις, γλῶσσαν, ἤθη, ἔθιμα, θρησκευτικὴν πίστιν κλπ. Ἀνήκει λοιπὸν εἰς τὴν στρατιὰν ἑνὸς μεγάλου «προσωπικοῦ» συνθέματος, εἶναι μέλος ἑνὸς «φυλετικοχρόου» προσωποσκευάσματος, ἐξάρτημα ἑνὸς μηχανισμοῦ προσωποπαγοῦς, κύτταρον «ἐθνικὸν» ἢ ἁπλῶς «πολιτικόν».

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

κύτταρα συνιστοῦν τὸ οἰκονομικὸν δένδρον. Ἡ ὀργάνωσις τῶν ἐπαγγελμάτων πρὸς ἀνεμπόδιστον λειτουργίαν τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς ἀποτελεῖ τὸν λεγόμενον συνδικαλισμόν. Ὁ συνδικαλισμὸς τείνει εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς Οἰκονομικῆς ἐξουσίας. Δηλαδὴ εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῆς μιᾶς ἐκ τῶν δύο πολιτειακῶν ἀρχῶν.

Τὰ φυλετικὰ κύτταρα συνιστοῦν τὸ ἐθνικὸν σῶμα. Οἱ ἄνθρωποι ὡς πρόσωπα εἶναι οἱ «πολῖται», ποὺ προέρχονται εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῆς ἄλλης ἐκ τῶν δύο πολιτειακῶν ἐξουσιῶν, τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας

Ἔτσι, κάθε μέλος τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας, μετέχει στὴ λειτουργία τῆς πολιτείας μὲ τὶς δυὸ βασικὲς λειτουργίες του, τὴν οἰκονομικὴ καὶ τὴν προσωπική.

Ἡ δυαδικὴ αὐτὴ πολιτεία εἶναι ἡ φυσιολογικὴ πολιτεία, στὴν ὁποίαν προέρχεται ὁ ἄνθρωπος σὰν κοινωνικὸ σύνολον. Αὐτὴ ἡ δυαδικὴ πολιτεία εἶναι ἡ Ἀνθρωπιστικὴ πολιτεία.

Κάθε ἄλλη πολιτεία δὲν προέρχεται ἀπὸ τὶς ἀνάγκες τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων, οὔτε μπορεῖ νὰ τὶς ἐξυπηρετήση. Κάθε ἄλλη πολιτεία ὑπηρετεῖ ἐλαττωματικὰ καὶ συμπτωματικὰ τὸ κοινωνικὸ σύνολο, διότι κυρίως ἀποτελεῖ τὴ βούληση καὶ τὶς ἀπόψεις ἑνὸς ἰσχυροῦ προσώπου ἢ κόμματος.

Κάθε ἄλλη πολιτεία συντεταγμένη μ' ἐπὶ κεφαλῆς μίαν Ἀρχή, δὲν ἀνταποκρίνεται στὸν ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖον ζητεῖ νὰ ὑπηρετήση. Διότι ὁ ἄνθρωπος ἔχει δύο ἀρχάς, δύο λειτουργίας. Ἑπομένως ἔχει ἀνάγκην νὰ τροφοδοτῆται ἀπὸ δύο πηγάς.

Λοιπὸν μόνον δυαρχικὴ πολιτεία θὰ προσαρμοσθῆ φυσιολογικὰ στὴν ἀνθρώπινη κοινότητα.

Η ΚΟΙΝΟΤΗΣ

τῶν ἀνθρώπων κάνει τ' ἀδύνατα δυνατὰ νὰ λειτουργήση φυσιολογικά. Πάντοτε ὑπάρχουν μέσα στὸν ὀργανισμό της οἱ δυὸ κινητήριοι πυρῆνες, ὁ οἰκονομικὸς καὶ ὁ πολιτικός: ἕνας ἡγετικὸς «χόμο εκονόμικους» κι ἕνας ὁμοίως ἡγετικὸς «χόμο σάπιενς». Σὲ ὁποιαδήποτε στιγμὴ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀνακαλύψη τὸν οἰκονομικὸ ἡγέτη ἑνὸς περιγεγραμμένου κοινωνικοῦ συνόλου. Ὅμως αὐτὸς δὲν εἶναι συνειδητὸς καὶ ἐκτελεῖ τὸ ἔργο του μὲ ἀγῶνα καὶ δυσκολίες, πότε ὑποσκελίζοντας τὸν πολιτικὸ ἡγέτη καὶ πότε ὑποτασσόμενος σ' αὐτόν. Τὴν ἰσοτιμία, ποὺ ἡ σωστὴ λειτουργία τῆς κοινότητας ἀπαιτεῖ, οὔτε τὴν πετυχαίνει, μὰ οὔτε καὶ τὴν ἐπιδιώκει. Αὐτὸ θὰ κατορθωθῆ μόνον ὅταν ὁ συνδικαλισμὸς δώση συνειδητὸν οἰκονομικὸν ἡγέτη, ὁμόζυγον τοῦ πολιτικοῦ.

ΑΝΕΚΑΘΕΝ

ἡ ἀνθρωπότης ἐπιζητεῖ νὰ πραγματοποιήση τὴν πολιτείαν της. Στὴ Σπάρτη ἔγινε κάτι μὲ τοὺς δυὸ βασιλεῖς, μὰ δὲν ἦταν μέσα στὴν οὐσία τοῦ πράγματος. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ στὴν Ἀθήνα μὲ τοὺς δυὸ ἄρχοντες. Κάπως πιὸ προωδευμένη ἦταν ἡ δοκιμὴ στὴ Ρώμη μὲ τὴ «δυανδρία». Δὲν ἐπέτυχαν. Κάτι σὰν ἀνώριμο παρουσιάζεται στὶς μακρυνὲς αὐτὲς ἐποχές. Ὁ οἰκονομικὸς μηχανισμὸς τῆς κοινότητας δὲν ὡλοκληρώθηκε μὲ τὸν παράπλευρον κυβερνήτη. Ἡ ἀνθρωπίνη κοινότης ἀντιμετωπίζει τὰ ἰσχυρὰ πρόσωπα. Αὐτὰ εἶναι τὸ ἐμπόδιον. Θὰ τὸ ὑπερπηδήση. Θὰ εἰμπορέση δηλαδὴ νὰ ἰσορροπήση τὰ δύο στοιχεῖα στὸ πολιτειακὸ πεδίον. Διαρκῶς πρὸς τὰ ἐκεῖ τείνει, διαρκῶς τὸ βελτιώνει καὶ τελικῶς θὰ τὸ πραγματοποιήση.

Ὅταν ἔκαμε τὴν Ὀκτωβριανὴν ἐπανάστασιν, συνέβη νὰ ξεπεράση τὸ τέρμα της Ἡ μακρὰ συγκράτησις ἔδωσε ὑπερβολικὴν ὁρμή. Ἀντὶ νὰ σταθῆ εἰς τὸ ἰσοζύγιον, ἔφθασεν εἰς τὸ ἀντίπεραν. Ἀντὶ νὰ δημιουργήση τὴν ἰσορροπημένην ποθητὴν πολιτείαν, ἐξέπεσεν εἰς τὸ χάος τῆς ἀντίθετης μοναρχίας. Ἀντὶ νὰ ἐπιτύχη τὴν ἰσορρόπησιν τοῦ οἰκονομικοῦ στοιχείου πρὸς τὸ πολιτικὸν στοιχεῖον, ὑποσκέλισε τὸ πολιτικὸν καὶ ἐστάθη εἰς τὸ οἰκονομικόν. Ἔτσι ἡ Ὀκτωβριανὴ ἐπανάστασις ἐδημιούργησε νέαν πληγὴν ἀντὶ νὰ θεραπεύση τὴν πρώτην. Τώρα εἰς τὸν κόσμον ἐγκατεστάθη μοναρχία δύο τύπων. Μοναρχία ἀστικὴ καὶ Μοναρχία κομμουνιστική.

Καμμία ἀπὸ τὶς δυὸ αὐτὲς μοναρχίες δὲν μπορεῖ νὰ ὑπηρετήση σὰν συντεταγμένη πολιτεία τὴν ἀνθρώπινη κοινότητα. Εἶναι καὶ οἱ δυὸ ὀργανισμοὶ μονόσκελοι καὶ λειψοί. Δὲν τρέφουν τὸν ἄνθρωπο σὰν πλάσμα μὲ δύο ἀκατάλυτες καὶ θεμελιακὲς λειτουργίες.

*

ΥΠΑΡΧΕΙ

μία παγκόσμια «κρίση». Εἶναι κρίση γέννας Στὴ λαϊκὴ κοινότητα τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἔχει ὡριμάσει ὁ σπόρος τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ, ποὺ ἐμβρυουργεῖται ἰδίως ἀπὸ τὴ Βυζαντιακὴ περίοδο τοῦ παρόντος κόσμου. Ὁ «πολιτισμὸς» ἄγεται ἀναγκαίως εἰς τὸ ὁλοκλήρωμά του. Τὸ νέον πλάσμα ποὺ θὰ ἰδῆ τὸ φῶς εἶναι ἡ Ἀνθρωπιστικὴ πολιτεία.

Ἡ κρίσις ἔχει γενικὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅτι ἡ ἀνέκαθεν σοβοῦσα δυσαρμονία μεταξὺ τῆς ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς συνθέσεως βασιζομένης κοινωνικῆς λειτουργίας ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς πολιτικῆς μορφῆς ἀφ' ἑτέρου ἐφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον, διότι γίνεται ὁλονὲν ὀξυτέρα εἰς τὰς ἐκδηλώσης της καὶ ὁλονὲν περισσότερον φανερὰ καὶ συνειδητή Ἡ δυσαρμονία αὐτὴ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ ὑπὸ τῆς Μοναρχικῆς διαθέσεως τοῦ ἰσχυροῦ παρακώλυσις καὶ διαστρέβλωσις τῆς φυσιολογικῆς κοινωνικῆς λειτουργίας, βασιζομένης, ὡς ἐλέχθη, στὴν ἐπιζήτηση ἐκπληρώσεως τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ διφυοῦς ἀτόμου.

Η ΚΥΡΙΑ

λοιπὸν αἰτία, ἡ βασικὴ ἀφορμὴ ποὺ δὲ βρίσκει ὁ κόσμος τὴν ποθητὴ διαρκῆ εἰρήνη, εἶναι ἡ μόναρχη πολιτειακὴ μορφή. Αὐτὴ ἡ μορφή, γέννημα προσωπικῆς ἰσχύος, ἀποτελεῖ τὸ φασιστικὸ σπόρο.

Ὅλες αἱ μανοῦβρες ποὺ κάνουν οἱ Κύριοι τῆς γῆς, μὲ Κοινωνίες Ἐθνῶν, Ὀργανισμοὺς Ἡνωμένων Ἐθνῶν καὶ τὰ τοιαῦτα δὲν προάγουν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον τὴν μεγάλην ὑπόθεσιν τῆς ἀνθρωπίνης κοινότητος, τὴν εἰρηνικὴν ζωήν.

Δὲν τὴν προάγουν, διότι ὅλα αὐτὰ ἐξακολουθοῦν νὰ στηρίζωνται σὲ μόναρχες πολιτεῖες, στὶς πολιτεῖες τοῦ παλαιωμένου τύπου. Ὁ,τιδήποτε ὀργανωθῆ μὲ βάσιν τὶς πολιτεῖες αὐτὲς δὲ θὰ προσφέρη τὴν εἰρήνη τοῦ «σύμπαντος κόσμου». Γιατὶ σὲ τέτοιες πολιτεῖες εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια πολιτῶν δὲν ὑπάρχει. Ἕνας περιοδικὸς πόλεμος ἔρχεται σὰν ἄγρια λαῖλαψ καὶ συνταράσσει τοὺς λαοὺς ἐκ θεμελίων. Δὲν ὑπάρχει δὲ εἰς κανένα πόλεμον λαὸς νικητής. Ἡ ἀθλιότης εἶναι ἡ κανονικὴ ἀκολουθία νικητοῦ καὶ ἡττημένου λαοῦ.

Ἔτσι, τὸ ἐκτρωματικὸν αὐτὸ κατασκεύασμα, ποὺ ἀκούειστὸ ὄνομα «Ὀργανισμὸς Ἡνωμένων Ἐθνῶν» (Ο. Η. Ε.) προσπαθεῖ νὰ λειτουργήση, ἔχον-

ὁ ἄλλος δρόμος

Λογομαχίες ἀνώδυνες

Δ. Μ' ἀρέσει τὸ σκοτάδι. Νὰ διαβάζω
βιβλία σκοτεινὰ πῶς διασκεδάζω!
Μυστικισμός, ἀσάφεια καὶ στρυφνάδα
λέξεις μὲ διπλονόημα, ζαλάδα
περίπατος στῆς σοφιστείας τὰ νέφη
νά, διασκέδαση μιὰ φορὰ νά, κέφι!

Α. Τὸ γοῦστο σου τὸ σέβομαι. Μὰ ὡς τόσο
μιὰ συμβουλὴ σὰν φίλος θὰ σοῦ δώσω,
μέσ' στὰ σκοτάδια, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό,
κράτα καὶ φαναράκι ἠλεκτρικό,
γιατὶ δὲν ἀποκλείεται ξαφνικὰ
καθὼς πᾶς νὰ πατήσης σὲ κακά.

Δ. Τοῦ κόσμου ὁ ἄξονας γυρίζει,
κάθε στροφὴ καινούργια ζωὴ χαρίζει
κι ὁ νοῦς, σοῦτα ἀστραφτερή,
τὰ πάντα ὡς θέλησε θεωρεῖ..

Α. Θεωρεῖ τὰ πάντα, ἰδίως στὴν ἀγορά,
ποὺ εἶναι βαλμένα τὰ πάντα στὴ σειρά...
τί πράγματα! τὸ νοῦ σου ἀλήθεια χάνεις
μὰ ἔχουν λεφτὰ καὶ ποῦθε νὰ τὰ βγάνης;

Δ. Πεζότητα! ἀνάξια τοῦ ἀνθρώπου,
ποὺ εἶναι πλασμένος γι' ἄλλα πεπρωμένα.

Α. Εἶμαι πλάσμα τοῦ γήϊνου αὐτοῦ τόπου
καὶ δὲ μὲ ξεγελᾶς μ' ἀερόλογα ἐμένα!

Δ. Οἱ σοφοί σου δὲν ξέρουνε τὶ λὲν
κι ὅλη ἡ σοφία σου φτιάνει ἕνα μηδέν!
Δύο καὶ δύο τέσσερα! φωνάζετε,
ἀεροπλάνα μοῦ κατασκευάζετε
μὲ μικροσκόπιο κοιτάτε
τὸν καρκίνο μὲ ἄσθμα κυνηγᾶτε
πενήντα χρόνων ζωὴ ἀποφασισμένη
νὰ τὴν κάνετε τί;.. «εὐτυχισμένη!»
Ἔτσι λέτε, μὰ αὐτὸ ποὺ λέτε οὔτε τὸ ξέρετε
καὶ τ' ὅτι δὲν τὸ ξέρετε, τὸ ξέρετε!

Α. Καὶ βέβαια κάτι ξέρουμε. Κι εἶν' αὐτὸ
ποὺ εἶπες. Δὲν εἶν' ἀρκετό;

Δ. Αὐτὸ εἶν' τὸ φῶς τὸ μέγα, ὁποὺ στραβώνει
τὰ μάτια καὶ τὸ νοῦ καὶ σᾶς καρφώνει
στὴ γῆ, σὰν πέτρινα ἀγκωνάρια
τετράγωνα ἀκριβῶς, χωρὶς ποδάρια...

Α. Αὐτὸ εἶν' τὸ μέγα φῶς, ὁποὺ μᾶς κάνει
τὸ πάπλωμα νὰ ἰδοῦμε ὡς ποῦ μᾶς φτάνει.

Δ. Ἀλήθεια αὐτὸ σᾶς φτάνει. Ἐμένα ὅμως
εἶναι πολὺ μακρύτερος ὁ δρόμος.
Εἶμ' ἐραστὴς τοῦ αἰώνιου καὶ τοῦ ἀπείρου
τοῦ παγκόσμιου μύθου καὶ τοῦ ὀνείρου.

Α. Εἶσαι ὀνειροπαρμένος, τὸ γνωρίζω
τὴ φαντασία σου νιώθοντας σαστίζω,
νὰ τρέχη ἔτσι στὸ χάος ἕνας τρελλὸς
εἶναι κάτι ἀσύλληπτο ἀσφαλῶς.
Τὴν τρέλλα αὐτὴ εὐχαρίστως στὴ χαρίζω,
μηδὰ καὶ χάνω τίποτα ἢ κερδίζω;

Δ. Τὶ κτήνη ποὺ εἶστε ἄξια οἰκτιρμοῦ!

Α. Καθόλου. Ἁπλῶς ἐσὺ εἶσαι μιὰ μαϊμοῦ.

Δ. Μ' ἐσένα ἐγὼ ντροπή μου νὰ πιαστῶ.

Α. Κάνε πέρα λοιπόν, νὰ φταρνιστῶ.

Δ. Ὦ πρόστυχε ἀδερφὲ στὴν οἰκουμένη!

Α. Λυπᾶμαι ἀλήθεια, μὰ ἔτσι ἀδερφωμένοι
πάμε καὶ παρακάτω βέβαια θὰ βρεθῆ
πολὺς ἀκόμα λόγος νὰ χαθῆ.

Μελωδίες καὶ ρυθμοὶ ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ποίηση

1. Ντούκου ντούκου ντούκου
Πάρπαρα σουμοὺ
Φάλιφι κουρούκου
Μάνδρα χασεμού.
Μιγκιφὰ ὀκτόσε
Σανιριαφοζὲ
Μιγκιφὰ φορόσε
Πάντζια κατιφέ.
Ὄλτο, σόλτο, ξόλτο
Διάνιοστο πιλπιρὶ
Βαριαζὶ κοντρόλτο
Ἀχά ποτο γιβρί.
Φίι, φίι, φίι!
χαντρούκ.

2. Πιὲρ μιριαντοκάφτρουν
Ὀριαλαμασούμπατα
Ὀσφανακατάχτρουν
Παραμασαντούμπατα.
Σίνφι, σίνφι, σίνφι
Χαρχαλαμπακίντριχι
Ἀραμίντα λίνφι
Πὶρ ἀλαζουλίντριχι.
Χουάρις

3. Βελαρὲ σαμοὺν λιβροὺν
Βελαρὲ ὀκλίντριχο
Ἄσφατα καντανεβροὺν
Πίντρια σοντιλίντριχο.
Φιλιζόντα λαντρικὸς
Σαχελὸν πα ράγλαρτα
Φιλιζόντα ἀχαδριλὸς
Δάθρια καταβάλαρτα.
Φρὶς ποσὶν

4. Πιλπίσκο πιλπίσκο
Κόϊντο περιβίσκο.
Ἀλόντζο φουριόντζο
Μίνισκ ἀ βεντρί.
Κόντα μάρια γκέπο
Ἄντο σίαρι φὸς
Πέρλε χὰς περλέπο
Μάιντα καναγκέπο
Ὤχουαρ ντιαριφός.
Χουὶ χουὶ χουὶ
Πὲρ Κέμπο

5. Ἔντλυ χομπαρίσκον
Ἄστ φα ρὸν γκιφὸν
Παν μαλα χορίσκον
Ἄρλια σκαντιφόν.
Παν τὰ μερλιόζι
Χὼς παρ σαβενὶ
Ἄστι φὰν γκερλιόζι
Κὸν μερλιαβενί.
Πίντλον χα κουαράγκος
Μάνια πασκαλὲς
Σιν περ λιαγκαράγκος
Ἀμεδιακὶν πιαλές.
Χόϊ χόϊ χόϊ

6. Πιθηκότερον μέλιτος
Ἥμερον θειονήσθημα
Ὡς ἐγένετο ἀεϊοϊοὺ
Διουργότερον χέλιτος
Ἀνεβάθη ὀλίσθημα
Ἰαοεϊοὺ.
Βιμβίκους

7. Τό με τό με τό με
Ἐσπὲς ντὲ κοὐτκοὐτκοὐτ
Τό με τό με τό με
Ἄρ μπουντίν

*

τας κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του τὰ δύο συμβούλια: τὸ 11μελὲς διαβόητον «Συμβούλιον Ἀσφαλείας» καὶ τὸ 18μελὲς πονηρότατον «Οἰκονομικὸν Συμβούλιον».

Αὐτὰ τὰ δυὸ συμβούλια θὰ μποροῦσαν ἴσως νὰ σταθοῦν ἀντικρυστὰ μὲ ἀνεξαρτησία καὶ νὰ προέλθουν σὲ μίαν ἀβίαστη συλλειτουργία. Ὅμως τίποτα τέτοιο δὲ συμβαίνει. Τὰ δυὸ αὐτὰ συμβούλια βρίσκονται μπλεγμένα στὰ πόδια τῶν διεθνῶν Κυρίων. Τὸ «Συμβούλιον Ἀσφαλείας» εἶναι ἕνα μέσον γιὰ διατήρηση τῶν κερδῶν τοῦ πολέμου. Τὸ «Οἰκονομικὸν Συμβούλιον» εἶναι ἄλλο μέσον γιὰ νέα κέρδη.

Ὅσο ἐπάνω ἀπὸ τὸν θλιβερὸν αὐτὸν Ο. Η. Ε. στέκει ἡ σκιὰ τῶν κυκλώπων μὲ τὴν «ἀρνησικυρία» καὶ τὶς βόμβες τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας ὑπὸ μάλης, τίποτα καλὸ δὲ θὰ βγῆ ἀπ' αὐτόν. Ὅσο οἱ μονόφθαλμοι γίγαντες κρατοῦν στὰ σκληρά τους νύχια τὸ ματωμένο κορμὶ τῆς ἀνθρώπινης πλάσης, κάθε εἶδους Ο. Η. Ε. εἶναι φενάκη.

ΜΙΑ ΑΝΤΙΝΟΜΙΑ

Ὑπάρχει ἀνέκαθεν μεταξὺ τῆς κάθε ἀνθρώπινης κοινότητας καὶ τῆς πολιτειακῆς μορφῆς της. Ἐνῶ δηλ. ἡ ἀνθρώπινη κοινότης γνωρίζει καὶ πιστεύει τὴ διαρχικὴ κατάσταση τῶν πραγμάτων καὶ φυσικὰ θὰ εὕρισκε τὴν ὁριστικὴ ἱκανοποίησή της μέσα σὲ μιὰ διαρχικὴ πολιτεία, ἐν τούτοις ἔχει καταναγκαστῆ νὰ βρίσκεται στριμωγμένη μέσα στὸ λοξὸ πλαίσιο τῆς μοναρχούμενης πολιτείας.

Τὸ πῶς ἡ ἀνθρώπινη κοινότης γνωρίζει καὶ πιστεύει στὴ δυαρχία, δὲ χρειάζονται πολλὰ νὰ δειχτῆ. Ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον καιρὸ ὡς σήμερα ἡ πίστη αὐτὴ εἶναι ἀκλόνητη. Στὸν Ὅμηρο, στὴν πηγὴ αὐτὴ τῆς ἱστορίας, τῆς σοφίας καὶ τῆς ὀμορφιᾶς, βρίσκουμε ἀνώτατην ἀρχὴ τοῦ κόσμου τὸν ὑψίζυγο Δία. Δὲν εἶναι ὁ Ζεὺς ἄλλο τίποτα παρὰ τὸ σύμβολο τῶν 2 ἀρχῶν: ζεῦγος, δύο-

Ἐπάνω ἀπὸ τὸ Δία ὁ Ὅμηρος βάζει ἀκόμη μιὰν ἔννοια, τὴν Ἄτη. Ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἔννοια στέκει ἐκεῖ γιὰ νὰ ὁρίζη ὅτι πάνω ἀπὸ τὸ Δία «δὲν ὑπάρχει» ἄλλο. Διότι ἡ Ἄτη, εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ μὴ ὄντος, τοῦ ἀπολύτου, τῆς ἀπορίας. Ὅταν ὁ Δίας «πέση» στὴν Ἄτη, παθαίνει ἀλλογνωμίες, ὀφίσταται ἀπ-άτη.

Οἱ δυὸ ἀρχὲς τοῦ κόσμου παρουσιάζονται σ' ὅλες τὶς θρησκεῖες καὶ σ' ὅλες τὶς φιλοσοφίες. Οἱ λαοὶ Ἀνατολῆς καὶ Δύσης πίστεψαν καὶ πιστεύουν σὲ δυὸ ἀντιμέτωπες δυνάμεις, ποὺ κυβερνοῦν τὸν κόσμο. Ἰεχωβᾶ καὶ Σατανᾶς. Λόγος καὶ Σάρκα.

Ὑπάρχει ἀλήθεια ἀκατάλυτη σ' αὐτὴ τὴν πίστη.

Τὸ ἴδιο καθεστὼς τῆς δυαρχίας κρατεῖ σὲ κάθε ὑποδιαίρεση τῶν δυὸ ριζικῶν Ἀρχῶν. «Ο Λόγος ἔχει Ἀντίλογο». Μάταια οἱ μεγάλοι θεωρητικοὶ τῆς σκέψεως θὰ ζητήσουν ἀρχικὴ λογικὴ ρίζα μονή. Κυνηγώντας τὸν ἀπόλυτο ἐνισμὸ παθαίνουν νοητικὴ λύση, σκεπτικὴ ἀφάνεια.

Τὸ ἴδιο γίνεται στοὺς ἐπιστήμονες, ὅταν τύχη νὰ μπλέξουν στὰ δίχτυα τῆς μονῆς Ἄτης, ὅταν κυνηγοῦν μίαν ἐνιαίαν ἀρχή, τὸ ἀπόλυτον. Ὅταν ζητοῦν π. χ. τὸν τετραγωνισμὸ τοῦ κύκλου οἱ μαθηματικοὶ καὶ τὸ ἀεικίνητον οἱ φυσικοί. Ζητοῦν νὰ «ἑνώσουν», νὰ κάμουν «ἕνα», δυὸ σαφῶς διακεκριμένα, ἀνεξάρτητα καὶ συλλειτουργὰ στοιχεῖα.

Δύο πόλοι ὁρίζουν τὸ φυσικὸ Σύμπαν, ὁ «βόρειος» καὶ ὁ «νότιος». Σ' αὐτὸν τὸ δίαρχον ἄξονα στρέφεται τὸ ὑπαρχτό.

*

Ἔλξη καὶ Ὤση στὴν οὐράνια μηχανική, Θέση καὶ Ἄρση στὴν ἠλεκτρικὴ ἀτομολογία.

Στὸ βασίλειο τῆς Αἴσθησης ἔχουμε ὅμοιὰ : Χαρὰ καὶ Θλίψη. Ἡδονὴ καὶ Πόνο. Ἀνάμεσα στοὺς δυὸ αὐτοὺς πόλους στρέφεται ἡ αἰσθησιακὴ ζωή. Καὶ γιὰ τή συντήρηση τοῦ «ἔμβιου» ὄντος «ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησε».

Αὐτὰ ὅλα εἶναι ὁ ὑψίζυγος Δίας. Αὐτὰ ἀκριβῶς συμβολίζει καὶ κάθε ἔννοια Θεοῦ (Deus, Δίας, Θεός).

ΚΑΙ ΕΝΩ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

ἀνάγονται στὶς δύο αὐτὲς πηγὲς τῆς «συμπάσης δημιουργίας», κι ἐνῶ σ' αὐτὰ πιστεύει ἀνέκαθεν ὁ παντοτεινὸς ἄνθρωπος, κι ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος εἶναι ΔΥΟ, ἐνῶ δηλ. ἡ περιγεγραμμένη πολιτεία τοῦ ἀνθρώπινου ἀτόμου ἔχει δυὸ ἰσότιμους καὶ συλλειτουργοὺς ἄρχοντες μέσα της, ἡ μεγάλη πολιτεία τῆς ἀνθρώπινης κοινότητος μοναρχεῖται !

Ἡ ἀντινομία αὐτή, ποὺ ὀφείλεται καθαρὰ στὸν καταναγκασμὸ ἑνὸς «ἰσχυροῦ» προσώπου, ἑνὸς φασιστικοῦ εἴδους ἀνθρωπίνου πλάσματος, εἶναι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ, ἡ ἀφετηρία τῆς παμπάλαιας κακοδαιμονίας τοῦ ἀνθρωπίνου λαοῦ.

Κι ἐνῶ αὐτὴ τὴ λαθεμένη πολιτειακὴ φόρμα ἐπιζητεῖ νὰ διορθώση, κάνει τὸ λάθος νὰ πέφτη στὴν ἄλλην ἀντινομία, στὴν πολιτεία τοῦ «προλεταριάτου», μοναρχούμενη πολιτεία τῆς ἄλλης ἄκρης. Ἀπὸ τὴν πολιτεία τοῦ **προσώπου**, στὴν πολιτεία τοῦ ζῶου. Ἀπὸ τὴν πολιτεία τοῦ Λόγου, στὴν πολιτεία τῆς Σάρκας. τῶν πραγμάτων, τῆς ἀπρόσωπης «οἰκονομίας».

Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ

τύφλωσε τὸ μονόφθαλμο Κύκλωπα, τὸν αἰώνιο φασίστα ποὺ κάνει τὸν ἑαυτό του Θεό. Ὁ ἴδιος σωφρόνισε τὸν κομμουνιστὴ Θερσίτη. Καὶ ὁ Πολύφημος καὶ ὁ Θερσίτης εἶναι μονόφθαλμοι, ὁ καθένας κοιτάζει σὲ μιὰν ἀρχή,

Ὅμως ὁ ἄνθρωπος ὁ κανονικὸς ἔχει δυὸ μάτια. Εἶναι δίαρχος. Καὶ ἡ πολιτεία του θὰ γίνη δίαρχη, γιὰ νὰ εἶναι φυσιολογική, ὁλοκληρωμένη πολιτεία. Ἔτσι θὰ ἐκπληρώνη τὸν προορισμό της, ποὺ εἶναι νὰ τρέφη καὶ συντηρῆ τὸν ἄνθρωπο, σὰν πλάσμα μὲ δυὸ εἰδῶν ἀνάγκες : σωματικὲς καὶ ψυχικές.

ΤΟ ΠΩΣ

ὁ ἄνθρωπος «δυαρχεῖται», τὸ βλέπει καθεὶς εὔκολα στὸν ἑαυτό του. Ὁ ἑαυτός μας εἶναι ὅ,τι μένει ἔξω ἀπὸ «μᾶς», ἀπὸ τὸν προσωπικὸ δηλ πυρῆνα τοῦ συνθέματός μας. Ὅταν ἔχουμε συζήτηση «κατανοήσεως» καὶ συμφωνίας μὲ τὸν ἑαυτόν μας («ἀφομοίωση»), μποροῦμε νὰ ξεχωρίσουμε τοὺς δυὸ ἄρχοντες τῆς ἀτομικῆς μας πολιτείας, βλέποντας πῶς ὁ ἕνας ἔχει ὑπὸ τὴν αἰγίδα του τὸ «οἰκονομικὸν» πεδίον (ζητήματα συμφέροντος) καὶ ὁ ἄλλος τὸ πεδίον «ἀγωγῆς» (ζητήματα ἠθικῆς τάξεως). Ὁριστικὴ διαφωνία φέρνει χάος. Ἐπικράτηση τοῦ ἑνὸς κάνει τὴν οἰκοδομὴ νὰ γύρη ἐπικίνδυνα. Μόνον παραχώρηση, σχετικὴ θυσία, «χάρη» ἐπιτυγχάνει ἰσοζύγιο καὶ εὐστάθεια.

Ο ΙΣΟΡΡΟΠΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

εἶναι τὸ ὁλοκληρωμένο «ἀνθρωπιστικὸ εἶδος». Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ εἶναι τὸ μέγα σῶμα τῶν λαῶν, εἶναι τόσον δεξιὸς ὅσον καὶ ἀριστερός.

Εἶναι δεξιός, διότι εἶναι πρόσωπον. Ἔχει προσωπικότητα, προσωπικὴν ὑπόστασιν. Ὄνομα, χαρακτῆρα, ἀνήκει εἰς γενεὰν καὶ εἰς φυλήν. Ἔχει λειτουργίας ποὺ συνιστοῦν τὸ πρόσωπόν του. Ἔχει πνευματικὰς καὶ ψυχικὰς λειτουργίας. Ἐπιπροσθέτως ἔχει παραδόσεις οἰκογενειακὰς καὶ φυλετικάς, ἐθνικάς. Ὡρισμένην γλῶσσαν, θρησκείαν, ἤθη, ἔθιμα. Ἰδιαίτατα ἔχει ὡρισμένες πνευματικὲς καὶ ἠθικὲς δεξιότητες, ὡρισμένο βαθμὸ μνημονικότητος καὶ φαντασίας, πίστεως καὶ βουλήσεως. Γι' αὐτὸ εἶναι «δεξιός».

Εἶναι ἐπίσης ἰσότιμα ἀριστερός. Διότι εἶναι ζωντανὸς ὀργανισμὸς μὲ ἀνάγκες ὡρισμένες καὶ ἀπαραίτητες. Θέλει τροφὴ καὶ ρουχισμὸ καὶ στέγη καὶ ἄλλα ὑλικὰ ἀγαθὰ διάφορα. Ἔχει ἐπάγγελμα, ποὺ μ' αὐτὸ ζητεῖ νὰ ἐξασφαλίση αὐτὲ τὶς ἀνάγκες. Σὰν ἐπαγγελματίας ποὺ ἀσκεῖ τὸ «βιοπορισμό» του, εἶναι «οἰκονομικὸ» ὑποκείμενο. Ἀνήκει σὲ μιὰ ὡρισμένη ἐπαγγελματικὴ τάξη. Ἐπιδιώκει τὴν ἐξασφάλιση καὶ «βελτίωση» τῆς οἰκονομικῆς του καταστάσεως μὲ τὴν ὀργάνωση τῆς ἐπαγγελματικῆς του τάξεως, μὲ τὸν «συνδικαλισμό». Ὅπως σὰν πρόσωπο ἀνήκει στὴ ζωὴ τῆς φυλῆς, τοῦ ἔθνους, ἔτσι σὰν οἰκονομικὸ ὑποκείμενο ἀνήκει στὸν οἰκονομικὸ μηχανισμὸ τῆς ἀνθρώπινης κοινότητας.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ ἰσόρροπος ἄνθρωπος, τὸ «ἀνθρωπιστικὸ» εἶδος, εἶναι ἰσότιμα ἀριστερὸς καὶ δεξιός.

Η ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ

πολιτεία, ἡ πολιτεία τὴν ὁποίαν ποθοῦν οἱ ἰσόρροποι ἄνθρωποι, ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι τόσον δεξιοὶ ὅσον καὶ ἀριστεροί, ἔχει ἐπὶ κεφαλῆς δυὸ ἄρχοντες. Τὸν οἰκονομικὸν ἄρχοντα καὶ τὸν «πολιτικὸν» ἄρχοντα. Καὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄρχοντες εἶναι αἱρετοί.

Κάθε πολίτης τῆς ἀνθρωπιστικῆς πολιτείας σὰν ψηφοφόρος ἐκλέγει δυὸ ἀντιπροσώπους. Τὸν ἕνα στὶς ἀρχαιρεσίες τοῦ ἐπαγγελματικοῦ του συλλόγου, τὸν ἄλλο στὶς ἀρχαιρεσίες τοῦ συλλόγου τῆς τοπικῆς περιοχῆς του, τοῦ κοινωνικοῦ του συλλόγου.

Οἱ ἀντιπρόσωποι αὐτοὶ συνιστοῦν διπλῆ βουλή. Οἱ ἴδιοι ἐκλέγουν τοὺς ἀνώτατους ἀντιπροσώπους, τοὺς ἄρχοντες.

Κάτω ἀπὸ τὸν Οἰκονομικὸν ἄρχοντα κινοῦνται οἱ λειτουργίες ποὺ λέγονται ὑπουργεῖα Οἰκονομικῶν, Ἐθν. Οἰκονομίας, Ἐργασίας, Γεωργίας, Ναυτιλίας, Ἔργων, Μεταφορῶν, Ἐκδοτικῆς Τραπέζης. Κάτω ἀπὸ τὸν Πολιτικὸν ἄρχονται κινοῦνται αἱ λειτουργίες ποὺ λέγονται ὑπουργεῖα Παιδείας καὶ Ἐκκλησίας, Ἐθνικῶν δυνάμεων Στρατοῦ, Ναυτικοῦ, Ἀεροπορίας, Ἐσωτερικῶν, Τάξεως.

Ἡ ἀνθρωπιστικὴ πολιτεία μὲ τὴ δυαδικὴ μορφή της φανερώνει τὴν ὑψηλὴ ἰσοτιμία τῶν δύο βασικῶν ἀρχῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς κοινότητός του. Ἔτσι ἐξασφαλίζει τὴν ἀδιατάραχτη συλλειτουργία τους.

Ο "ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ,,

πολιτισμὸς εἶναι καρπός, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὴν Ἑλληνο—χριστιανικὴ καλλιέργεια τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ ἰδεώδους. Ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς εἶναι καρπὸς ὥριμος πιά, γιὰ νὰ ντυθῆ τὰ φόρεμα τῆς ἀνθρωπιστικῆς πολιτείας. Εἶναι ἕτοιμος νὰ ὁλοκληρωθῆ.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὴν ὁλοκλήρωσή της ἡ ἀνθρωπιστικὴ ἰδέα θὰ ἀντιμετωπίση τὴ φασιστικὴ καὶ τὴν κομμουνιστικὴ μοναρχία.

Θὰ τὸ κατορθώση, γιατὶ φορέας αὐτῆς τῆς ἀκαταγώνιστης ἀνάγκης εἶναι ὁ συμπαγὴς κορμὸς τῆς ἀνθρώπινης κοινότητας, αὐτὴ ἡ στοιχειακὴ σκευή της.

Ἀγγέλλομεν ὅτι ἡ Ἀνθρωπιστικὴ ἕνωσις θὰ λάβη χαρακτῆρα ὀργανώσεως καὶ ὅτι στοιχεῖα πνευματικῶν καὶ στοιχεῖα οἰκονομικῶν κύκλων θὰ προέλθουν εἰς συνεννοήσεις. Πιστεύομεν ὅτι ἡ σπουδαιοτάτη ὑπόθεσις ἔτσι θὰ θεμελιωθῆ καὶ ἐλπίζομεν εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον τοῦ Ἰλισσοῦ νὰ ἔχωμεν συγκεκριμένας ἀνακοινώσεις.

★

ὑλικὰ οἰκοδομῶν

Ἡ ἀνθρωπιστικὴ πολιτεία εἶναι μιὰ προωθευμένη φιλελεύθερη δημοκρατία.

Κάπου κάπου θαρρεῖ κανεὶς σὰν νὰ ὑπάρχη ἕνας σύγχρονος παγκόσμιος... ἐθνικοσοσιαλισμός— φασιστικὸς καὶ... ἀφάσιστος.

Ἡ πίστις ἑκάστου ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς μετὰ θάνατον καταστάσεως εἶναι ὑπόθεσις ὅλως ἀτομική. Ἡ πίστις αὐτὴ ἡ ἀτομική, δὲν ἔχει φυσικὰ ἀνάγκην προσηλύτων. Μόνον ὀργανώσεις ζωῆς ἐπιδιώκουν προσηλύτους διὰ τὴν ὁμαδικὴν ἁρμονίαν.

Ἡ οἰκογένεια εἶναι σὰν ἀνθρωπιστικὸ ἐργαστήριο ποὺ προπαρασκευάζει τὴν ἀνθρωπιστικὴ κοινωνία. Τὸ συζυγικὸ ζεῦγος εἶναι οἱ δυὸ πόλοι τῆς οἰκογενειακῆς πολιτείας.

Ἡ φιλοσοφικὴ μοναρχία εἶναι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ. Ἐνιστικὴ νοοτροπία, κληροδότημα τῶν ἰσχυρῶν.

Ὁ ἀνθρωπιστὴς δὲν ἐξανίσταται γιὰ τὶς δυσκολίες ποὺ συναντᾶ στὴ ζωή, γιατὶ γνωρίζει τὴν ὡρισμένη δυναμικότητά του καὶ φροντίζει κανονικὰ νὰ τὴν ἀναπτύσση χωρὶς νὰ προσκρούη στὸν ἠθικὸ νόμο.

Ἰδανικὸ ἀποτέλεσμα ἐκλογῶν γιὰ τὴν ἀνθρωπιστικὴ ἰδεολογία θὰ ἦταν ἰσοψηφία δεξιᾶς - ἀριστερᾶς καὶ δυαδικὴ κυβέρνηση, ἑνόσω τυχὸν ψηφίζουν κατὰ ταξικὴ συνείδηση. Ἐκλογὲς κατὰ συνείδησιν ἀκεραίου ἀνθρώπου θ' ἀποβλέπουν στὴν ἐκλογὴ δύο ἀρχόντων.

Διὰ νὰ δημιουργηθῆ «ὕπαρξις» χρειάζεται «ἀντίθεσις». Τὰ ὅμοια παρατιθέμενα χάνουν τὴν ἀτομικήν των ὑπόστασιν. Μιὰ ὅμως ἀντίθεσις ἐξοντωτική, φέρει εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Ἀντίθεσις ὑπαρκτική, ἤγουν «μετρία», δηλ. ὡραία καὶ λογική, εἶναι ἡ ὀρθὴ ἀντίθεσις.

Ἀντίπαλοι ἐξοντωτικοὶ παρουσιάζουν παράξενο ἐνδιαφέρον. Εὑρίσκουν ζωηρότατες ἀστραφτερὲς ἐκφράσεις μὲ τὶς ὁποῖες σπαθίζονται ἀμοιβαίως. Ἀντίπαλοι ἐξοντωτικοὶ ἀπασχολοῦν δικηγόρους καὶ δικαστές.

Ἐπίσης ζωηρὰ πυροτεχνήματα παρουσιάζει ἡ εἰρωνεία σὰν ὅπλο ἐξοντωντικῶν ἀντιπάλων. Εἶναι καίουσα καὶ καταπελτική. Μόλις λάβη κανεὶς θέσιν «ἐχθροῦ» καὶ ἀρχίση μάχην, ὅλαι αἱ δυνάμεις τῆς γῆς τοῦ προμηθεύουν φωτιὰ κάθε χρώματος καὶ δηλητήριο κάθε γεύσης.

Ἀνθρωπισμὸς εἶναι μιὰ θεωρία ποὺ παραδέχεται 1) ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι δυὸ συλλειτουργὰ στοιχεῖα. 2) ὅτι ὅταν τὰ δυὸ αὐτὰ στοιχεῖα εἶναι ἰσοδύναμα, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἰσόρροπος, ἀνθρωπιστικὸ ὑποκείμενο. 3) ὅτι πρὸς τοὺς ἄλλους ὁ ἄνθρωπος συνδέεται μὲ τὸ ζεῦγος ἐλευθερίας - ἀγάπης. 4) ὅτι ὡς πρὸς τὶς βασικὲς πολιτικὲς ἰδεολογίες ὁ ἀνθρωπιστὴς ἀνήκει καὶ εἰς τὶς δύο, κατὰ τὰ δύο στοιχεῖα ποὺ τὸν συνιστοῦν. 5) ὅτι ἡ μορφὴ τῆς ἀνθρωπιστικῆς ἰδεολογίας εἰς τὰ πράγματα εἶναι ἡ ἀνθρωπιστικὴ πολιτεία ἡ πολιτεία μὲ δύο ἀρχάς. 6) ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁριστὴς τῶν πάντων καὶ ὁρίζει δύο ἀναγκαίας συλλειτουργοὺς καὶ ἰσοδύναμους ἀρχὲς τῆς δημιουργίας καὶ τῆς νοήσεως.

Τὸ πρόβλημα τῆς γυναίκας πρωτίστως εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς παντρειᾶς της. Μετ' αὐτὸ ἡ οἰκονομική της θέσις ὡς «συζύγου» καὶ μητρός. Ἀκολουθεῖ ἡ πολιτικὴ θέσις της μέσα εἰς τὴν κοινότητα.

Τὸ πρόβλημα τῆς ἀγωγῆς εἶναι ἡ φιλικὴ διάθεσις πρὸς τὰ πέριξ καὶ ὄχι ἡ ἐχθρότης ἐκείνη, ἡ καμουφλαρισμένη μὲ τὴν διαβόητον «ἄμιλλαν».

Σὰν ὀξύμωρος φαίνεται ὁ χαρακτηρισμὸς μοναρχικὴ δημοκρατία ἢ δημοκρατικὴ μοναρχία. Καὶ ὅμως, ἰδοὺ ὅτι καὶ οἱ σύγχρονες δημοκρατίες δὲν εἶναι παρὰ μοναρχίες, μ' ἕναν κύριο «ρυθμιστή»!

Ἡ μηχανὴ εἶναι τὸ εὕρημα τῆς σωτηρίας. Μ' αὐτὴ λυτρώνεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν «προπατορικὴ ἁμαρτία» ποὺ τὸν εἶχε καταδικάσει νὰ πορίζεται τὸν ἄρτο του μὲ ἱδρῶτα.